

Αρχιμ. π. Αθανάσιος Παπασταύρου: Η Παναγία είναι η μόνη η οποία πρέπει να χαίρεται

/ [Ενορίες](#)

«Εμείς χαιρόμαστε καταχρηστικώς, γιατί ως αμαρτωλοί άνθρωποι πικραίνουμε τον Θεό. Η χαρά μας είναι μόνο, ότι ελπίζουμε στο άπειρο έλεος Του και προσδοκούμε την σωτηρία, όταν μετανοούμε και επανερχόμαστε σε Αυτόν».

Στην 2η ακολουθία του Ακαθίστου Ύμνου που τελέστηκε στον Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, την Παρασκευή 8 Απριλίου, ιερούργησε και μίλησε προς τους πιστούς, ο Αρχιμανδρίτης π. Αθανάσιος Παπασταύρου, κληρικός της Ιεράς Μητροπόλεως Πειραιώς.

Η ομιλία εντάσσεται στο πλαίσιο των εορταστικών εκδηλώσεων «ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑ 2022».

Όπως παρατήρησε στην ομιλία του ο π. Αθανάσιος, τα πνευματικά νοήματα που

εμπεριέχονται μέσα στον Ακάθιστο Ύμνο είναι πολύ υψηλά. Ιστορικά μας μεταφέρει στα χρόνια του αυτοκράτορα Ηράκλειου, το 626 μ.Χ., όταν η Παναγία, θαυματουργικώς, λύτρωσε την Πόλη από την επίθεση των βαρβάρων Αβάρων.

Αναφέρθηκε ακολούθως, στην ακροστιχίδα του Κανόνα, ποίημα του αγίου Ιωσήφ του Υμνογράφου, ο οποίος απευθύνεται στην Παναγία και την ονομάζει «χαράς δοχείον». Γι' αυτό και είναι η μόνη η οποία πρέπει να χαίρεται, αφού μέσα στα σπλάχνα Της συνέλαβε τον Υιό και Λόγο του Θεού, που είναι η χαρά και η ζωή.

«Εμείς χαιρόμαστε καταχρηστικώς, γιατί ως αμαρτωλοί άνθρωποι πικραίνουμε τον Θεό. Η χαρά μας είναι μόνο, ότι ελπίζουμε στο άπειρο έλεος Του και προσδοκούμε την σωτηρία, όταν μετανοούμε και επανερχόμαστε σε Αυτόν. Γι' αυτόν τον λόγο, ενώ στην Παναγία πρέπει η λέξη χαρά, σε εμάς ταιριάζει η λέξη χαρμολύπη. Να έχουμε χαρά, αλλά και συντριβή, γιατί με τους λόγους, τις πράξεις και τους λογισμούς μας, στενοχωρούμε τον Θεό.

Όταν βρισκόμαστε στην κατάσταση της ταπεινώσεως και της μετανοίας, τότε ο Θεός θα χαρίζει και την χαρά και την πληροφορία στην ψυχή, ότι μας συγχώρησε και να νιώθουμε ότι είμαστε δικοί Του.»

Οι 24 Οίκοι, συνέχισε ο π. Αθανάσιος, είναι άγνωστου υμνογράφου, αλλά πολύ γνωστοί σε όλους μας. Γιατί κάθε θεοφιλή ψυχή που αγαπά και σέβεται την Θεοτόκο και την αναγνωρίζει ως Μητέρα του Θεού και προσωπική του Μητέρα, απευθύνεται σε Αυτήν δι' αυτού του ύμνου. Και οι νηπτικοί Πατέρες της ερήμου, λένουν ότι χαίρει η Παναγία όταν ακούει τα παιδιά Της να Την υμνολογούν και δοξολογούν.

Τα 24 αυτά γράμματα, όπως σημείωσε, είναι ένας διθύραμβος σε Αυτήν. Τα 12 πρώτα γράμματα είναι ιστορικά, αρχίζοντας από τον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου και τελειώνοντας με την φυγή στην Αίγυπτο του Κυρίου, της Θεοτόκου και του Ιωσήφ. Πέραν του ιστορικού χαρακτήρα έχουν μέσα τους και δοξολογικά στοιχεία, τα οποία η καρδιά του υμνογράφου Της απευθύνει. Και κάθε πιστός εκστασιάζεται και χαίρεται με τα «Χαίρε» στην Υπεραγία Θεοτόκο.

Τα 12 τελευταία γράμματα, είναι θεολογικότερη ανάλυση του μυστηρίου της θείας οικονομίας και ένας επίσης εξαίσιος ύμνος προς την Παναγία. Σε αυτά, αποτυπώνεται η θεολογία της Εκκλησίας, όσον αφορά κυρίως το χριστολογικό δόγμα, εκείνο δηλαδή, που αφορά το πρόσωπο του Χριστού.

«Ο ιερός συγγραφέας, έχει πλήρη συνείδηση και συναίσθηση, ότι ο Κύριος είναι τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος και από άκρα συγκατάβαση έλαβε την ανθρώπινη φύση και την ένωσε με την θεία και είναι ο μόνος

Θεάνθρωπος.»

Και αυτά τα γράμματα είναι δοξολογικά, όπου εν πρώτοις στο πρόσωπο του Χριστού, που όντας Θεός αληθινός, έγινε και άνθρωπος προς χάρη μας, απευθύνεται η δοξολογία και η λατρευτική προσκύνηση.

Αλλά εν συνεχεία, όπως εξήγησε ο π. Αθανάσιος, απευθύνεται δοξολογία και στην Παναγία μας, όπου Της ανήκει και η υπέρτατη τιμητική προσκύνηση. Γιατί η Εκκλησία Την έχει αμέσως μετά από τον Θεό, ως το τέλειο και το άριστο δημιούργημα, που με τον αγώνα Της, υπεράξια πήρε αυτήν τη θέση κοντά στον Υιό Της και δι' Αυτής απευθύνονται στον Θεό, όλοι οι επουράνιοι και επίγειοι.

Και όπως είπε κλείνοντας:

«Οι άνθρωποι επιπλέον, έχουμε κάθε λόγο να απευθύνουμε την υπέρτατη τιμητική προσκύνηση της Θεοτόκο, γιατί ξέρουμε ότι οι πρεσβείες Της είναι σωστικές για όλους. Γνωρίζουμε πως όταν Την έχουμε προστάτη και συμπαραστάτη, είμαστε απολύτως ασφαλείς. Εκείνη θα εγγυηθεί στους ουρανούς για εμάς, εάν βέβαια θέλουμε να είμαστε αγαπητά παιδιά Της.

Όταν δοξολογούμε και ευχαριστούμε τον Κύριο και την Υπεραγία Θεοτόκο, τραβούμε την χάρη και την ευλογία επάνω μας. Ξέρει ο Θεός να δοξάζει, κι όπως δόξασε την Παναγία, τις επουράνιες δυνάμεις, τους αγίους και τους σεσωσμένους, έτσι δοξάζει κι εμάς όταν βλέπει ότι μέσα από την καρδιά μας, Τον τιμούμε και Τον προσκυνούμε ως Θεό, αλλά και αποδίδουμε την πρέπουσα τιμή στην Παναγία Μητέρα Του.»